

Petri Csathó Ferenc

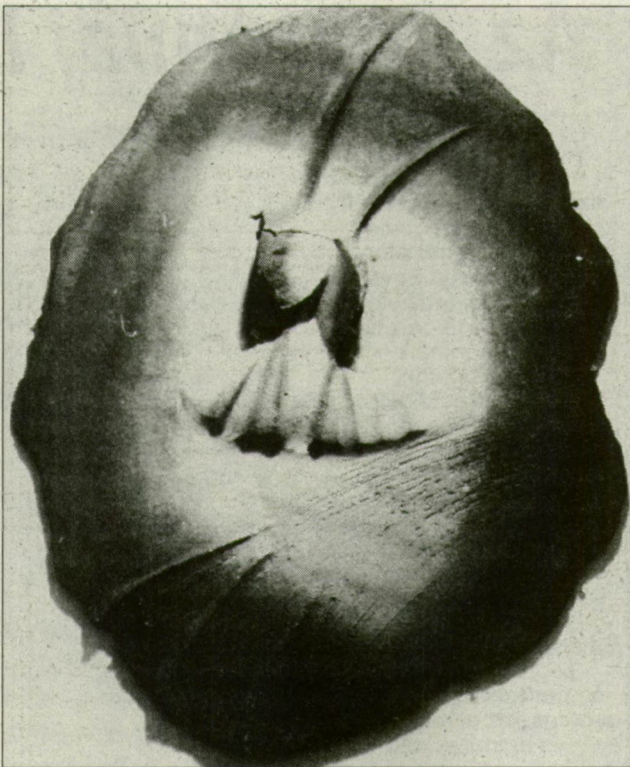
Medárd szerelme

virrasztalak virradatig
magas ég alatt éjszakázom

búfelejtő borom elfogy
nincs ellened más orvosságom

jó lenne ha csak a szívem
és nem az egész világ fájna

a negyvenedik napon
sírásom megszűnik
a negyvenkettediken mégsem
érkezem meg
a szemhéjad mögötti tájra

Mészáros Csaba kerámiaja. (Fotó: Révész Róbert)

Frank György

Táncoló virág

Én büszkeléptű, zöld, Bagíráám!

Nézésedből kihalt már a leány,
s a szemfényvesztő nő, aki még vár,
míly úttalan rengetegek
foglyai közt remél?

Hol nem szárnyalhat a bestia szél,
csak hadakozása fűtői a mélybe,
s nem szállhat égre ki szenvedély,
mi horzsolna rázó holnapokat.

Szemedbe írva, messziről látom,
árnyékban csillogó gyáva vadak,
dalok és vágyak ezüstös éle,
mi szunnyad a múltó gyermek alatt.

Mint a büntetés, fehérén izzott az udvar. A por elemelkedett ugyan a kövezettől, a kiégett és téglakemény földtől, de az emeleti körfolyosón túlszállni mégsem akart. Csak lebegett fejemagasságban, mint az idő, ami úgy ragadt a kerületben, mint valami idegen, és nem tudott sem múlni, sem kiteljesedni, csak rohadt és bomlott, és csak az itt-ott lehulló vakolat jelezte, hogy, van, még mindig van. Ez az udvar is jellegtelen volt, egyik sarkában cipésműhely, mellette kárpitos, utána házimosoda, a másik sarokba egymásra nyíló alagsori lakások szorultak.

A férfi ide tartott. Magas volt, egyszerű fekete öltönyben volt, fiatal volt, de az arca mozdulatlan maradt, ahogy áthaladt az udvaron. Csenevész ecetta árnyékolta az ajtót. A perzelő szél meg-meglebbentette a konyha műanyagfüggönyét, valahol fent edényekkel csörömpöltek. Atlétatrikós öregember könyökölt a másodikon, cigaretázott és a markába ütögette a hamut. Valaki zongorázott.

A férfi könyökkel tolta el a függőnyt és köhintett. Pontosan jött, mondta az asszony.

Felállt a konyhaasztal mellől, éppen szemben ült a bejárattal. A nyakában tompafényű fekete gyöngysor lógott, csukóklóján aranyozott karika, ujjain nagyköves gyűrűk. Mintha nem is érezné a meleget, fényes hidegen ragyogott a bőre. Sötét és ujjatlan, mélyen kivágott ruhában volt. Mint aki ünepségre készül. Kövérsége öregítte, hiába festette a szempilláit, tépkedte a szemöldökét.

Háromra kérte, mondta a férfi, és csak állt az ajtóban. Még mindig hunyorgott. Úgy lógtak el testétől a karjai, mintha valami kellemetlent érintettek volna, és most az emlékével kellene küzdeni legalább.

Nem azért mondom, in-tett az asszony.

Üljön le, kérem. Nem is tudom, mondta a férfi merev arccal, még mindig az ajtóban állva.

Az asszony nyakában megcsörrentek a gyöngyök. Maga szórakozik?!

A férfi bámulta a villanyzsínorra kötött légfogó papírt. A konyhasztalon dunsztos üveg, abban is legyek. Nagyszemű cukor fénylett a terítő halványkék kockáin. A sparhelten kopott edények. A férfi nagy lélegzetet vett és beljebb lépett.

Darvasi László

Vasárnap délután

Szakáll Szilvia: Tanulmány

Bocsásson meg, mondta az asszony kelletlenül, és egy hokedlire mutatott.

A férfi leült, táskáját az ölébe vette.

Rendben van minden, kérdezte.

Olyan fiatal maga, mondta az asszony.

Fiatal vagyok, mondta a férfi.

De azt is mondják ügyes. Igen, az vagyok, ügyes. Hányszor csinálta?

Nem tudom. Százszor. Kétszázszor. Nem tudom.

Mennyit kér? Majd utána.

Mert akkor engedékenyebb az ember, kérdezte az asszony.

Nem engedékenyebb. Csak ha valami baj van, legalább a pénz nincs nálam.

Értem, mondta az asszony.

Sokszor volt baj, kérdezte aztán.

Nem sokszor. Mégis hányszor?

Nem tudom. Ötször, hat-szor. De megoldottam.

Megoldotta, mondta az asszony.

Hallgattak. A férfi az ak-tatáska zárjával babrált, az-

tán egy legyet figyelt, mely gyorsan zárt félkör után rálibbent a cukros szalagra.

Gyere ki, kiáltotta az asszony.

A szobaajtó árnyékos mélyéből azonnal kilépett a lány. Pettyes és áttetsző nyári ruhácskában volt. A férfi rezzenéstelen arccal nézett végig a testén, vékony karjain és lapos csipőjén. A lány szőke, vékony szálú haja csapott válláig lógott, s alig domborodott valami a melle helyén. Láb-szárán szúnyogcsipések vöröslöttek, némelyik elvakarva, a térdén var, folto-kban. Lábaujján rózsaszínre festette a körmeiket. Odaállt az anyja mellé, meg akarta érinteni, de visszahullt a kézfeje.

Biztos, hogy engem akar-nak, kérdezte a férfi. A légy menekülni próbált.

Magát akarjuk, mondta az asszony.

A férfi felállt.

Tudja mit, emelkedett az asszony is, inkább mégis előre fizetek. Mennyi?

A férfi tanácstalanul állt, bámult a lányra, aztán ki-mondta az összeget. A felét

mondta annak, mint amennyit kérni szokott. Nem nézett rájuk. A legyet nézte, ami még mozgott. Az asszony az asztalterítő alól vette elő, aztán leszámolta a pénzt. Régi, majdhogynem rongyos bankjegyek voltak. A férfi látta, hogy a lány ajka együtt mozog az anyjával. Az asszony hirtelen fölpillantott, és elmosolyodott.

Nem ő az, mondta. A férfi csak nézett.

Nem? Én vagyok az, mondta az asszony.

A férfi értetlenül bámult, aztán megdörzsölte az arcát.

Azt szeretném..., mondta az asszony, és elhallgatott.

Látni akarom, mondta gyorsan a lány.

Most szólalt meg először. Látni, mit?

Azt akarom látni, hogy megy ez.

A férfi hallgatott.

Maguk..., mondta, aztán elhallgatott. Megvonta a vállát.

Ha úgy akarják. Látni akarom, mondta mégegyszer a lány.

A szobában, félhomály volt és dezodoros légfrissítőszag terjengett. Fényük vesztett bútorok támasztották a falat, melyen néhány por lepte, satírozott esküvői fénykép lógott, az asszony valószerűtlenül fiatal, sovány, tulajdonképpen szép is volt, ám a férje bajszos, piros ajku, jelentéktelen férfi. A könyves szekrényen hatalmas porcelánmacska feküdt.

A férfi előbb teljesen elsötétített, felkapcsolta a kislámpát, aztán elhúzta a faltól a rekamét, amire már felterítették a fehér lepedőt. Rá-rakta az akatáskát, kinyitotta és egy címke nélküli üveget vett elő.

Igyon, mondta. Pálinka, kérdezte az asszony és meghúzta.

Pálinka, mondta a férfi. Az asszony furcsán mosolygott.

Hány hónapos, kérdezte a férfi.

Úgy tízhetes, mondta az asszony.

Közben köhögött a pálinkától.

Igyon még, mondta a férfi és az asszony arcát nézte.

Még, mondta. Az asszony az asztalra tette az üveget, aztán a rekaméhoz lépett. Zavartan álldogált néhány pillanatig, szóltalanul bámulta a férfit, aztán húsos karjait kibújtatta a ruhából, letolta egészen a térdéig, és kilépett belőle. A kombinét nem vette le, de több alsónemű

nem volt rajta. Akkor leült a rekaméra és hátradőlt. Lassan szét tette a combjait. Nem eléggé. A férfi segített neki. A lány közelebb húzódott. A férfi előpakolta a rudakat. Négy rúdja volt. Egy-más mellé rakta őket, gondosan, nagyság szerint. Aztán sebbenzinnel fertőtlenítette a kezét, az asszony combtövét, és fanszörzetét. Ezek minek, kérdezte a lány és a rudakra mutatott.

Tágitani. Maga orvos?

Nem vagyok orvos, mondta a férfi.

Akkor micsoda? Nem mindegy?

A férfi lejjebb hajolt, és két összeszorított ujjával tágitott a bejáraton. Sokáig nézte a nyílást, aztán lassan feltolta a legkisebb rudat. Az asszony mozdulatlanul tűrte. A lány úgy nézett, hogy a szeme se rebbsen, de minden rúdnál közelebb hajolt, és a férfi érezte lélegzetének savanyú, izgatott melegét.

A rohadék, mondta a lány.

A férfi elővette a kanalat. Fájni fog, mondta. Igyon még.

Odanyújtotta a az üveget, és az asszony fektében ivott, a szemét nem hunyta le, az arca két oldalán vékony csikokban csorgott végig a pálinka. Várni kellett, míg abbahagyja a köhögést.

A rohadék, mondta a lány.

Amikor a férfi felnyúlt a kanállal, a lány elfordult. Az asszony olyan merev mozdulatlansággal feküdt, mintha az eszméletét vesztette volna, ám a balcombán remegni kezdett egy idegköteg, és a légzése is fölgyorsult.

Fáj, anya, kérdezte a lány a falat bámulva.

Az asszony nem válasszolt.

Fáj, pillantott fel a férfi.

Újra kezdte a kört, aztán vatta után nyúlt, mert a lepedőn szétterült az első vérfolt. A férfi a kezét törölgette. Szífogott. Az orrán át vette a levegőt.

Mekkora, kérdezte a lány.

Úgy öt centis, mondta a férfi.

A lány visszafordult, és az asszonyt nézte.

Nem lesz baj?

Nem lesz baj, mondta a férfi a vattákat cserélgetve.

És ha nem áll el, nézte a vérfoltokat a lány.

Eláll, mondta a férfi, miközben elővette a fogót.

És ez minék, kérdezte a lány idegesen.

Darabok maradtak bent. Nem egyben jött ki?

Leszakadhatott egy-két dolog.

Mi szakad le?

Ki kell tisztítani, mondta a férfi.

Hol van, kérdezte a lány.

Mint egy dió, mondta a férfi, és lerakta a fogót.

A véres csomócskára mutatott, amely a rekamé szélén hevert, tiszta vattahalmom, magányosan. A lány egészen közel hajolt hozzá. A férfi felállt, és most ő ivott a pálinkából. Sokat ivott. Gyógyszereket tett az asztalra. Pakolt, tisztogatott. Lassan és körülményesen mozgott. Közben ivott újra.

Vércsepp sötétlett a homlokán. Letörölte. Megállt a porcelánmacska előtt.

Szép, mondta, de aztán nem nyúlt hozzá.

A rohadék, mondta a lány, és még mindig a csomót nézte.

A férfi felsőhajtott, ivott, a száját törölgette.

Sírsz, anya, kérdezte a lány.

Ne engedd, hogy felkeljen, mondta a férfi.

A lány feléje fordult, de nem szólt.

Ha nagyon vérzik, mondta a férfi, gyere el hozzám. Tudjátok a címem. Azonnal gyere. A szivárgás nem baj. Eláll nem sokára. El kell állnia, érted?

A lány nem szólt, de bólintott. Fogta az asszony élettelen kezét.

Ne kísérj ki, mondta a férfi.

A konyhában megtorpant. A légy már nem mozgott, s az asztalterítő is úgy maradt, félregyűrve. Visszaigazította. Lesöprögte tenyeréről a cukrot. Helyére tette a kisszéket is, amin néhány perccel ezelőtt ült. Téblábolt. Mint aki nem akar elmenni. Hallotta, hogy odabent az asszony beszélni kezd. Tompán és halkán, a torka mélyéből beszélt, és a férfi nem érette, mit mond. A lányt értette, és néha közbe-kérdezett.

És ha újra idejön?

Honnan tudod, hogy nem jön?

Mi lesz most? Amikor a férfi kilépett az udvarra, vak lett néhány pillanatra. Megszédítte a hőség. Hunyorgott, árnyékolta a szemét. Fent még mindig zongoráztak. A férfi a magasba pillantott, nagy lélegzetet vett, hogy ne nyelje a port, és lassan elindult, átlósan, át az udvaron. Az a létatrikós öregember is ott cigarettázott még a másodikon. Nézték egymást. Az öregember elmosolyodott, trikójával megtörölte az arcát, aztán úgy intett a férfi felé, mint régi, kedves ismerősnek szokás.